

EL DISCURS DEL SR. LERROUX

El discurs de don Alexandre Lerroux pronunciat a l'Hotel Ritz, va seguir el mateix ritme i la mateixa intenció del seu parlament a Madrid. Si alguna diferència de matis hi trobéssim, seria la d'haver afirmat més el seu sentit conservador amb afalags repetits a les dretes i haver estat més explícit en el referent a l'Estatut de Catalunya.

Fou clara i expressiva la paraula de Lerroux quan tractà de conquerir a les dretes, no sols per la doctrina que esboçà, sinó també en el subratllat de la veu i en el to que li donà. Algunes de les seves afirmacions s'abstindria de sotscriturar-les, per exemple, el mateix senyor Ossorio i Gallardo.

La paraula del capdell radical sonava dura i inflexible contra els extremitats perturbadors de l'esquerra, però tenia caires de consell i d'atracció quan parlava dels elements privilegiats que han fet l'Estatut de Catalunya i a sabotejat la República. Va dir que escoltaven banquers i fabricants, als quals el senyor Lerroux es dirigia directament.

Un altre aspecte del discurs de l'il·lustre polític és la salutació adreçada als antics monàrquics i destacats elements de la Dictadura als quals va obrir els braços i fer promesses afalagadores de que l'acompanyarien en el Govern.

Els nostres enemics d'ahir, seran, al costat de Lerroux els nostres adversaris de demà, ajuntats a ells per mans de República. És de desitjar que en el contacte d'aquest perdoni les ca-

MOSSÉN TUSQUETS, ANIRA AL PURGATORI

Aquest capellà ha afirmat que el President Macià és maçó. El nostre honorable president, que és l'únic que ho deu saber, ha negat rotundament aquesta afirmació. Nosaltres, no cal dir-ho, donem crèdit absolut al senyor Macià, perquè és un home digno i t'actes de civilitat a la seva vida gloriosa; i l'altre, confessa a la gent i per damunt de tot per confidències i les exposa a les planes dels diaris. Indult dir que els condeixos, són gent malvada, renuda i que ho falsegen tot, per quatre pessetes.

En un article aparegut ahir, mossèn Tusquets, explica el perquè ha dit que el senyor Macià és maçó. I per a demostrar-ho, exposa tot un pla de confidència, digna d'haver estat aprofitada, en un temps que els confidants eren els amos i senyors de Catalunya. I en el mateix article, ell es pregunta:

«Ha mentit, el senyor Macià?»
I respon: «No, no ha mentit.»
«No diré tant. El senyor Macià no ha mentit.»
Així, en què quedem? Si el senyor Macià no ha mentit, com ho afirma mossèn Tusquets, no pot haver-hi altre mentidor que aquest capellà, futur secretari del Purgatori. Ell, més que cap altre, sap que per una mentida, la seva religió el castiga a passar set anys cremant com un condemnat.

Aquest senyor Tusquets, capellà,

A HORTA

La inauguració del grup escolar Giner de los Rios

«Catalunya no regateja l'homenatge a que és fan mereixedors els que no hi han nascut»

Com estava anunciada, ahir al matí es portà a terme la inauguració del Grup Escolar Hermenegildo Giner de los Rios, emplaçat al nucli de cases barates del Turó de la Peira (Horta).

Malgrat la inclemència del temps l'acte es veié molt concorregut.

Hi assistiren l'alcalde, doctor Aiguader; el president de la Comissió de Cultura de l'Ajuntament, senyor Comes; el rector de la Universitat, doctor Serra Hunter; el conseller de Cultura de la Generalitat, senyor Gassol, amb la representació del President Macià; el director de l'Escola Normal de mestres i mestresses de la Generalitat, senyor Costal; el director de l'Escola Normal de mestres, senyor Junca; els regidors senyors Ventalló, Jover, Solà Cañizares, Grisó, Cabré, Vinyals, Santamaría, Armengol de Llano, Pellicena; els senyors Garcia Fando i Sabrás, de l'Institut Balmes; els regidors de l'Ajuntament de Madrid, senyors Coca i Baltà; els senyors Girón i Lorenzo, director i secretari, respectivament, de l'Institut Maragall; senyor Joan Delcós, director del Grup Escolar Giner de los Rios; inspectora de Primera ensenyança, senyora Herrera, i altres personalitats i representacions de les entitats culturals de la barriada d'Horta.

A dos quarts de dotze arribava al Grup Escolar el senyor Alexandre Lerroux, al qual acompanyaven els senyors Joan Pich i Pon, Antoni Muntaner, els diputats a Corts senyors Torres Campañá, Armasa, que portava la representació dels alcaldes de Màlaga i Vélez Màlaga, districtes dels quals es presentà candidat el senyor Giner de los Rios), Abad Conde i Terrenos.

Als pocs moments començà l'acte. Autoritats i invitats s'adrearen en comitiva al pavelló de la Direcció del Grup Escolar, precedit d'urbans a gran gala.

S'asseguraren a la presidència, el batlle senyor Aiguader, el senyor Gassol, conseller de Cultura de la

UNA INTERVIU

L'ex-kromprinz parla de la guerra, de l'estat d'Alemanya i de política i vol expulsar els jueus

L'ex-Kromprinz ha fet, a un corresponsal estranger, interessants manifestacions. En primer lloc, parlà de la Gran Guerra.

«Després de la batalla del Marne, vaig proposar fer immediatament la pau. Veia, per endavant, que anàvem a perdre. Dissortadament, no vaig convèncer a ningú.

Nosaltres, no podiem lluitar contra tot el món. Però, en la direcció de les operacions, el Gran Estat Major no tenia cap contacte pràctic amb el front. Es per això que, damunt del paper, teníem tantes i tantes divisions de 20.000 homes, quan en realitat, aquestes divisions no tenien més que sis mil homes cada una.

Aquests sis mil homes devien cobrir una línia de front per a la que calien vuit mil. I això no podia ésser. A més, ens mancaven provisions. I ens mancava tot.

Va venir la desesperació a tot el país. Els soldats estaven cada dia més deprimits per les queixes i plans que rebien de les seves mullers i de les seves famílies. Després, vingué la propaganda comunista de l'exterior i de l'interior.

Després de la batalla del Marne, la pau s'hauria signat en bones condicions...»

Comentant l'eventualitat d'un canvi de règim polític a Alemanya, l'ex-Kromprinz ha dit, que, al seu entendre, Alemanya era una nació malalta, però, afegí: «Tenim encara prou forces per a guarir-la. L'operació serà violenta, però no tant com molts es pensen. Nosaltres volem una sana democràcia i una alta moral internacional.»

Parlant de l'inqüietud actual Kromprinz ha declarat que la «social-democràcia» ha comprès que necessitava parlar un llenguatge més nacional davant l'orientació de la majoria del poble alemany.

L'ex-Kromprinz ha dit que no era pas enemic dels jueus, que en el transcurs dels segles s'h'an assimilat als alemanys, però creu que Alemanya deurà expulsar de grat o per força, als jueus, que han immigrat a Alemanya aquests darrers anys.

LEX-KROMPRINZ

tud que heu adoptat vis a vis amb els nostres anhels de llibertat. Jo sé que a les aspiracions de llibertat de Catalunya els espera uns jornades dures a les Corts, i que vos seureu un dels millos defensors dels nostres ideals. Teniu present que defensareu un amor que mai no serà estrany als altres pobles d'Espanya, i que nosaltres no farem mai un mal ús de les llibertats que ens seran reconegudes.

Després, l'orador s'adreçà als familiars del senyor Giner de los Rios, i digué que poques famílies hi ha a

ver coincidit l'acte que es celebra amb el seu actual viatge a Barcelona.

En aquest acte, afegí, retem un tribut a un dels homes més mereixedors d'ésser homenajats pel poble. Estimava i admirava jo tant el senyor Hermenegild Giner de los Rios, que en aquests moments em cal dominar-me perquè l'emoció no m'entorpeixi l'expressió del meu pensament. Era un cor que cremava com a un pebeter, tot repartint el seu amor entre amics i adversaris. El millor homenatge que podieu retre-li és aquest. L'home modest l'hauria acceptat, i si fos possible ressuscitar-lo, el veurieu ací satisfet de trobar-se entre els que propugen pels excelsos ideals de l'amor humà.

Es bell de veure retre homenatge a Catalunya a un castell que, identificat amb l'esperit de la ciutat de Barcelona, inicià aquesta admirable tasca pedagògica, els beneficis de la qual heu estat els primers a proclamar.

El senyor Lerroux digué després, que confiava que, a través de l'actuació dels homes del Partit Radical i la dels homes que per pertanyer a d'altres havien de realitzar una obra d'oposició a ells, sempre surgiria el record d'Hermenegild Giner de los Rios.

Finalment, parlà el doctor Aiguader, el qual digué que aquell acte era una de les manifestacions de la llei de la República.

La llei de la República, afegí, disposa que s'edueixi el poble, al qual la monarquia es nega a educar.

Al primer Grup Escolar inaugurat per l'actual Ajuntament, ha estat donat el nom d'un ciutadà que no ha nascut a Catalunya. Això vol dir que Catalunya, quan propugna per una llibertat, el que vol és tenir el cor més lliure per estimar amb més gran efusió els homes que n'han nascut fora. Nosaltres volem fer amb els nostres sentiments, el que els reis volgueren fer brutalment amb el sabre. Per Catalunya, perquè tots els espanyols i els catalans siguem lliures: Visca la República!

Després, autoritats i invitats s'encaminaren vers un dels pavellons, on es descobrí una placa que dona el nom d'Hermenegild Giner de los Rios al nou Grup Escolar.

El senyor Comes, en acabar el seu parlament, s'adreçà a l'alcalde, i digué: Vós que heu defensat dos principis: La República i Catalunya: La meua satisfacció més gran serà de sentir dels vostres llavis, en cessar en el meu càrrec de president de la Comissió de Cultura de l'Ajuntament, que he complert amb el meu deure. Les darreres paraules del senyor Comes foren odegades amb una gran ovació.

A continuació el senyor Bernat Giner de los Rios, en nom propi i de la família, agrai, emocionat, l'homenatge dedicat al seu pare.

Peu ús de la paraula el senyor Lerroux, el qual començà per posar de relleu la seva satisfacció per ha-

Inauguració del grup escolar i acte de descobrir la làpida del nom de E. Giner de los Rios. Malgrat el temporal de neu, el públic fou nombros a aquest acte de cultura

Espanya que puguem tenir l'orgull d'haver donat al país homes tan eminents com ho foren Francesc i Hermenegild Giner de los Rios.

El senyor Comes, en acabar el seu parlament, s'adreçà a l'alcalde, i digué: Vós que heu defensat dos principis: La República i Catalunya: La meua satisfacció més gran serà de sentir dels vostres llavis, en cessar en el meu càrrec de president de la Comissió de Cultura de l'Ajuntament, que he complert amb el meu deure. Les darreres paraules del senyor Comes foren odegades amb una gran ovació.

A continuació el senyor Bernat Giner de los Rios, en nom propi i de la família, agrai, emocionat, l'homenatge dedicat al seu pare.

Peu ús de la paraula el senyor Lerroux, el qual començà per posar de relleu la seva satisfacció per ha-

IMPRESSIONS

DESPRES DEL DISCURS DEL SENYOR LERROUX AL RITZ

Molta gent. Molts "smokings". Molt d'ordre i organització. Ordre i organització que se'ns apareixien com un símbol...

Els vells radicals quedaren a segona fila. Els nous radicals, procedents de tots els camps, els prengueren els llocs preeminents.

Els vells radicals no se'n savien avenc de veure Lerroux al costat de Bosch i Catorineu i Guanyabens. I ofegaven el seu dolor amb aplaudiments.

Molts ex-monàrquics a les sales. Molts ex-Únion Patriòtica. Molts vells personatges de la Dictadura. Orientació o penediment?

Bosch i Catorineu, Esquedo, Ciudad, Guanyabens, Ràfols, Roldós, Matheu, Sedó, ex-marqués de Zembrano, Garcia Faria, Pico Torres, Noel Llopis, Caballé Clos, Buxarderes.

Hom tenia sentir, en lloc d'entusiasme aplaudiments a Lerroux, un "viva el rey" d'altres temps...

Josep Maria Tallada, ex-candidat de la Lliga i amic de Cambó, va dinar amb Lerroux.

Els candorosos en feien comentaris... candorosos.

Parla Mathieu i ofereix el sopar. No l'escolten. És a Lerroux a qui volen sentir les 1.200 persones aplegades al Ritz.

Mathieu diu que parla en nom dels "representants del Comerç, de este comercio nervio de la Ciudad de Barcelona; representantes de grandes empresas comerciales, de la pequeña y grande industria, el agricultor modesto y el gran terrateniente, la alta Banca, el financiero, el ingeniero, el médico político y, en fin, todo cuanto representa actividad".

La primera frase de Lerroux, plena d'intenció:

"Ya voy dominando mi emoción y ahora puedo decir que ya estáis aquí y doy por bien empleado tanto tiempo como invertí en aguardaros inútilmente".

"Y lo que a mí me faltaba ya está aquí: la intelectualidad, el comercio, la Banca, la industria, la propiedad, todo eso que representa la tradición y la historia gloriosa de una civilización que ha hecho a los pueblos mejores y que todavía durante mucho tiempo tiene razón de existencia en la sociedad y será necesario defender".

Algunos de la "vella guardia" fan el posat de no haver-ho sentit.

"A los que se entretienen con el gancho del trapero de la envidia en rebucar en el pasado artículos y escritos míos por referencias a mis discursos para echarlos en cara, debo decirles que de todo aquello estoy orgulloso, que no reniego de nada, porque yo no soy traidor a mí mismo".

Això ho diu Lerroux amb el front alt, amb un bell gest de cabdill.

"Porque radicalismo no sea posible llevar a la práctica y que no tengan la mayoría de la opinión ideada por ellos, no son obra de especulación política, sino, por el contrario, obra perturbadora y anárquica".

Recordem parlaments d'anys passats. Amb nosaltres, són molts els que els recorden. I ara, velem a Lerroux més prop del poble que llavors.

Ah! deixeu els que fugiren del seu costat...

"No excomulgó nunca, a nadie, pero creo que en la hora presente alegría de todos nosotros debe traducirse en una amnistía para todos aquellos radicales que durante tanto tiempo me acompañaron y que en momentos de error me volvieron la espalda, y me produjeron grandes disgustos. Fuera de la disciplina del Partido Radical no queda ningún antiguo radical que quiera incorporarse a ella para cumplirla".

A la sala hi ha algun ex-rebel que s'estorga en que no el mirin. Però els assistents el miran... ell, enrogeix.

Parla dels nous republicans:

"Tienen tanto derecho como vos-

otros los antiguos a ser tenidos como republicanos, porque si cuando se acercan a nosotros vamos a seguir el antiguo régimen que exigía limpieza de sangre, patente de genealogía, entonces, amigos míos, esos a quien recibís, sin fiar en la bondad humana que mejora a los hombres ante los acontecimientos, volverán las espaldas y empujados por nuestro menosprecio irán al hogar, del que han salido para emboblar y enriquecer la vida pública, o al hogar político de nuestros enemigos. Y ved la diferencia que hay entre tener dos pesetas y no tenerlas y deberlas; no van dos, van cuatro por tener amigos a tener enemigos va una diferencia, que nos declararia inútiles, incapaces, para la gobernación de nuestro país".

Els nous republicans, es miren satisfets. I somriuen. La gent els observa...

"En nuestro partido caben los hombres de todas las religiones, de todas las filosofías, de todas las clases sociales".

Ens recordem de la vella propaganda de la Lliga...

"Chocar con aquello que define en el fondo de la conciencia o al exterior su pensamiento sobre la divinidad de una manera distinta de todos, es no saber que una de las cualidades más eminentes de aquellos que se comprometen a tener amigos y tener enemigos va una diferencia, que nos declararia inútiles, incapaces, para la gobernación de nuestro país".

"Mantenga cada cual en el fondo de su conciencia sus creencias respectivas. Las mías ya las sabéis. Pero si hay alguno que recuerde que en el pasado o en el presente, en actos o en escritos, yo hiciera escarnio de las creencias ajenas, que lo diga, para arrepentirme y confesarlo. Yo no lo recuerdo.

Però en el porvenir, si alguna vegada hubera incurrido, que no creo, en semblants falta de respecte al pròxim, serí impossible que incurra més".

Seguix i augmenta el desconcert d'aquells pels quals no passen anys.

Unes paraules enèrgiques:

"Dictadura, mejor o peor: no. Porque eso sería combatir un crimen con otro crimen y eso pertenece a un régimen que está exorcizado por la conciencia nacional".

Ovació per part dels vells republicans. Els nous, secunden, només".

"Nosotros queremos que cualquier clase social que pretenda defender un ideal, cualquiera que fuere, tenga el derecho de asociación.

La realidad está pidiendo a voces una ley moderna de asociación, de sindicación para que todos los intereses de las clases menos afortunadas encuentren una manera de defenderse frente a los egoísmos e intereses de las clases que pueden llamarse privilegiadas. Queremos que esté ese derecho escrito en la ley, de tal manera que el Estado, la Ley y los Tribunales ejerzan una intervención de clase, al que conociendo por ella que unos y otros se ajustan al cumplimiento del deber que la ley impone, tengan derecho a encontrar en el Estado y en sus agentes ejecutivos toda clase de apoyo; pero en saliendo de la ley, sea quienes fueren los intereses que se asocien las clases sociales que se sinderen, en saliendo de la ley, que tengan la seguridad de que han de encontrar en el Poder Público la energía suficiente para someterles y castigarlas".

Ovació unànime. Vells i nous, ara, coincideixen.

Més paraules enèrgiques:

"Nada de revoluciones, nada de rebeldías ni de tiranías tampoco contra nadie. Desde aquí yo digo a los extremos izquierdas: ¡Leyo a las extremas derechas! Dentro de la ley, el pensamiento no delinque y yo no os haría nunca coartar la libertad de los que quieren hacer propaganda de sus ideas. Ah! Pero cuando se trate de llevar a la práctica ideas que pongan en peligro la existencia de la ley, yo entiendo que la Justicia no tiene más que una expresión y un camino coincidentes".

Ahir, Barcelona, va donar un bell exemple de germanor i de comprensió. Tots aquells que, per ignorància o per mala fe, titllen als catalans d'exclusivistes, d'estar posseïts d'un egoisme censurable, tindran que reconèixer el seu error davant del fet de que ahir, la nostra ciutat, dedicà més altres tants homenajes a la memòria de tres personalitats no catalanes, com son Pau Iglésias, Giner de los Rios i Blasco Ibàñez...

UN GREU RUMOR

Coplem de "Formal".

En centres d'informació seriosa s'ha comentat un rumor gravíssim que caldrà airojar per a evitar-lo o per prevenir-ne la malícia. Hom diu que el Govern i la Comissaria de Policia de Barcelona tenen ja la confidència.

Els coplemats que als cabarets francesos segueixen la veu de Fontainebleau i despenen orgàsticament les pessetes que robaran d'Espanya han destacats emissaris que a Barcelona m'ext cercaven pistolars d'òtil per a produir determinats atemptats pertot.

Quan velem actes de terrorisme, com la bomba a l'Ajuntament de Barcelona, l'única explicació raonable de la qual és el d'un atemptat purament, monàrquic i jesuític, quan ja parlem

La part d'Hisenda de l'Estatut Català, quedarà enllestida aquesta setmana

Segon impressió recollida el disabte, els passadissos del Congrés, la Comissió de tècnics que estudia la part d'Hisenda de l'Estatut de Catalunya, acabarà la seva tasca dintre de la present setmana, i immediatament redactarà i trametrà un ampli dictamen a la Comissió d'Estatuts del Parlament.

y que si puede temer la bondad

habrá de ser cuando la clemencia no perjudique al bien público".

Parla el senyor Lerroux rectilini:

"Yo digo que soy aquel que en momento de peligro se levantó en el Congreso para señalar a quienes representaban el terrorismo en acción, y que volveré a ser, si no fuera Gobierno, quien se levanta a acusarlos, y si soy Gobierno, quien se levanta a someterlos".

Els aplaudiments duren llarga estona.

Lerroux parla dels socialistes. Hom veu que aquesta no tenen cap simpatia entre els assistents.

"Hasta aquí estuvo la democracia republicana española pagando con creces, con espléndida generosidad, sin regateo de ninguna especie, la colaboración socialista".

Els perills de la República...

"La República es para todos los españoles, incluso para los que no son republicanos. Entiéndase bien: tiene derecho a gobernarla y dirigirla exclusivamente los republicanos; pero durante mucho tiempo tendrán derecho a gobernarla todos los republicanos de todos los matices, que haro harán con defenderla contra los peligros que más que de sus enemigos políticos han de surgir de la contradicción, de la inadaptación de la falta todavía de educación política que padece el pueblo español".

Una ovació formidable no el deixa acabar.

Lerroux segueix dient:

"No es posible — repito — que pueda gobernarse sino con un Gobierno en el que participen todos los republicanos, realice una política netamente republicana".

"Finalidad primaria del Gobierno Republicano que haya de formarse cuando los socialistas por su propio convencimiento o por el imperio de las circunstancias abandonen el Poder? Realizar la paz espiritual".

Explica el que va a ocórrer quan el pacte de San Sebastian, li diu:

"Es necesario aclarar que allí no estaba representado el partido socialista. Había una representación individual del partido socialista, pero cada uno en el señor Prieto, uno de los más esclarecidos luchadores y uno de los hombres por quien yo siento más viva simpatía, por encima de todos los desdenes y todos los agravios. Declaro que reconozco que el señor Prieto es un valor nacional".

Hom recorda l'actitud actual del senyor Prieto...

Unes paraules històriques sobre l'Estatut:

"En lo que depende de mi voluntad y de mi autoridad sobre mis amigos, yo afirmo que cumpliré mis compromisos porque considero la legalidad una de las virtudes principales del hombre público, porque considero la normalidad una de las garantías que hemos de exigir y que ha de exigir la opinión a los hombres que se consagran a la vida pública. Yo considero que cuando se cumplen mis años y mi responsabilidad, así piensan las cosas y una vez pensadas y adquirido el compromiso, se cumplen a toda costa y cuando por error no pudieran cumplirse a los que tienen responsabilidad de ser o no ser, yo considero que yo me comprometo a continuar trabajando; pero los hombres como yo, si creen que se han equivocado, rectifican lealmente, pero se retiran, porque un hombre que tiene la responsabilidad de un pueblo no puede equivocarse".

Ovació grandiosa. El pensament de Lerroux ha arribat a tothom. Més el que vol dir que el que pot dir.

Seguix parlant de l'Estatut:

"Es que tan poca fe tiene Cataluña en la comprensión, en la inteligencia, en la cordialidad del resto de los españoles, es tan desmesurada son sus aspiraciones que imagina que no va a ser posible que prosperen ellas en una expresión más amplia o expresión más limitada?"

Ah! Yo no pongo más un límite: el límite de la unidad moral superior de España. De ahí en adelante, ni una línea.

Se sent algun "visca Catalunya". Es ofegat per cortesia.

"El problema de Cataluña es el problema cuya solución mientras no se alcance será una amenaza constante para la paz espiritual, una preocupación para todos los gobiernos, un motivo de gasto de dinero que pueden aplicarse mejor que en restringir lo que la libertad está pidiendo a gritos para aquellas regiones que tiene definida su personalidad y cuya aptitud para gobernarse a sí mismas ha respaldado en distintas ocasiones. Mostren unánimes d'asseniment seguient a aquestes paraules.

Una frase, ben acollida:

"Yo os digo que el señorío que yo quiero que sea empuño de mi partido es de que ese problema no sea una llaga abierta en el fianco para el porvenir. Y no quiero que morirme sin ver realizada la obra de esa fraternidad, de esa penetración que yo he definido diciendo que en Cataluña soy el primer español y en España soy el primero de los catalanes".

Extenten-se en consideracions sobre aquest tema diu:

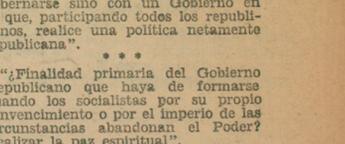
"No se puede pensar en la solución de ningún problema en España mientras no se haya realizado esa unidad espiritual de nuestro país. Y esa unidad espiritual no se habrá realizado mientras hayan catalanes que vivan como enemigos al resto de los españoles o mientras haya españoles que desde más allá del Ebro estén mirando como enemigos a los catalanes".

Proves d'asseniment.

Acaba l'acte. Els mil docents començaren a cantar el "Himno de Lerroux". Aquest és cançó "Estimados manys, Pich i Pon, Bosch i Catorineu, Mas Baga, Roldós i Matheu, redegan al cap dels radicales i se protegeixen".

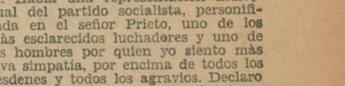
Un bell parlament. Un discurs seré, en el que Lerroux no ha dit res que no volgués dir i ha dit quicòm més i no ho diu de l'altre dia de la seva podició respon a l'Estatut ha quedat prou clara magal l'absència d'atribucions categoriques.

Catalunya segueix constant plenament en la lleialtat de Lerroux.

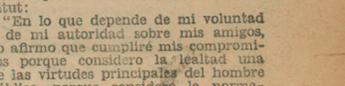
EL GENERAL MA-XANG-XANG

cap de les forces armades a Manxúria, que es diu ha estat assassinat

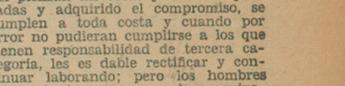
EL GENERAL MA-XANG-XANG

cap de les forces armades a Manxúria, que es diu ha estat assassinat

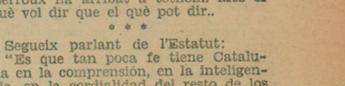
EL GENERAL MA-XANG-XANG

cap de les forces armades a Manxúria, que es diu ha estat assassinat

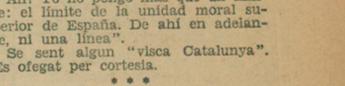
EL GENERAL MA-XANG-XANG

cap de les forces armades a Manxúria, que es diu ha estat assassinat

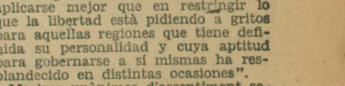
EL GENERAL MA-XANG-XANG

cap de les forces armades a Manxúria, que es diu ha estat assassinat

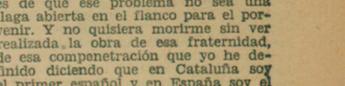
EL GENERAL MA-XANG-XANG

cap de les forces armades a Manxúria, que es diu ha estat assassinat

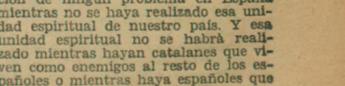
EL GENERAL MA-XANG-XANG

cap de les forces armades a Manxúria, que es diu ha estat assassinat

EL GENERAL MA-XANG-XANG

cap de les forces armades a Manxúria, que es diu ha estat assassinat

EL GENERAL MA-XANG-XANG

cap de les forces armades a Manxúria, que es diu ha estat assassinat

EL GENERAL MA-XANG-XANG

cap de les forces armades a Manxúria, que es diu ha estat assassinat

Catalunya segueix constant plenament en la lleialtat de Lerroux.